

ласкала мисао да титуле сенатриц и патрициа замени титулом краљице..." [41, т. 3, стр. 243].

3) У ГТР-рату значајну улогу има легенда "о увреди жене". У X в. имамо исту такву легенду, "увреду жене" за време брачног обреда (в. код Ливија "насиље над Лукрецијом", у тројанској верзији "насиље над Јеленом", у верзији из VI в. "увреду Амалазунте" итд.). По Ливију, као непосредну последицу "увреде жене" имамо државни преврат, протеривање царева из Рима и формирање републике. Цела та схема је присутна и у хроникама из X в. "Летописци ћуте о светковинама којима је била пропраћена та чудна свадба (Марозије и Хуга - А.Ф.)... Али неочекивани преврат у Риму је учинио немогућим Хугово крунисање за императора... Будући уверен у свој блиски и потпуни тријумф, Хуго (аналог Тарквинија Охолог - А.Ф.) је почео да се понаша као надмени властодржац; почео је с презрењем да се односи према римским племићима (Хуго је у Риму дошљак, као и Тарквиније - А.Ф.)... и смртно је увредио свог младог посинка Алберика (који се поклапа с Ливијевим Валеријем, не само по имену, него и по свом укупном каснијем деловању - А.Ф.), који је с непријатељством гледао на брак своје мајке, који је био препрека на његовом путу" [41, т. 3, стр. 245]. Дакле, Хуго наноси "смртну увреду" Алберику "помоћу жене". а Тарквиније (Хугов аналог по Ливију) наноси "смртну увреду" Валерију (Албериковом аналогу) "помоћу жене", јер је један од Тарквинија силовао Лукрецију. У обема верзијама наглашен је еротски моменат у тој борби. Ево једне верзије хронике из X в.: "Лукави Хуго је већ одлучио да се згодном приликом одвоји од... Алберика... Од мајке натеран да буде паж код поочима, младић је једном с тврдоглавом неспретношћу просуо воду по краљевим рукама... и добио од њега ударац у лице" [41, т. 3, стр. 245]. По Ливију, после "увреде жене" избија побуна. У X в.: "Горећи од жеље за осветом, Алберик је... сазвао Римљане и одушевио их говором у коме им је објаснио каквој се невероватној срамоти излажу повинујући се жени и дозвољавајући да над њима влада... прости варварин (уп. с Ливијевом верзијом по којој су Тарквинији дошљаци - А.Ф.)... Римљани су се разбеснели... Народ се машино оружја и... напаша на замак св. Аиђела где су били Хуго и Марозија. Не очекујући да ће издржати опсаду, краљ је одлучио да бежи (вероватно је то "протеривање царева" по Ливију - А.Ф.)" [41, т. 3, стр. 245]. У обема верзијама (и из X в. и код Ливија) краљ (тј. цареви) није убијен у време устанка у Риму, него се спасава бекством. "Као одбегли роб с галије, он (краљ - А.Ф.) се спустио низ конопац преко зида... и пожурио у логор своје војске (тачно као и код Ливија, царева војска је изван Рима - А.Ф.) и повукао се с њима, срамно... изгубивши... жену и императорску круну" [41, т. 3, стр. 245]. У обема верзијама је то крај "царског периода" у Риму, при чему Валерије (и Брут по Ливију) постаје фактички владар Рима. Буквално то исто описују хронике из X в. "Римљанима је успело да се једним ударцем ослободе и од краља и од императора и од световне власти папе, и да тако за град стекну независност (по Ливију, то и јесте почетак Римске републике - А.Ф.). Алберик је био проглашен за римског господара... Прво што је учинио је да своју мајку (Марозију - А.Ф.) баци у тамницу (потпуна аналогија догађаја с Амалазунтом - А.Ф.)..." [41, т. 3, стр. 245]. "Тај преврат је у онови био аристократски, и Рим је постао република (! - в. оснивање републике по Ливију - А.Ф.) племића... Револуција 932. године је одстранила